

Ankara Rüzgarı Savurdu Bizi Bilinmeze

– Ümran ÖZLÜK · 28 Haziran 2010

Ankara benim cennetim,
Filizlenen bedenimin, ruhumun dingin mekânı Ankara.
Varsın olsun İstanbul'un yedi tepesi ,
Baharın ilk çiçeğini kopardığımız Botanik parkı,
Bize yeter hey Ankara.

Seni sevmeyi nasıl bilsin ki herkes,
Her sokağın ve cadden sayfa sayfa roman gibi,
Açıp okuyasım geliyor seni hey Ankara.
Sakarya' da, kokladığım renk renk çiçeklerle tattım cenneti,
Kızarmış patatesin lezzetinde,
Kuzinedeki kartolun tadında buldum seni.
Köylüsü, şehirlisiyle Anadolu'nun sesinin Ankara.

Ankara rüzgârı ve kızları şarkıları bestelenmişti,
Dinledim onları sonbaharda, kavakların estiği,
Sarı yaprakların düştüğü, cümbüşün çaldığı,
Ankara uğruna sattığımız bin bir emekle yaptığımız çiftlikte.

Ankara özlemiyle Doğu rüzgârı değil,
Fırtınası savurdu bizi bu yaban ellere.
Ah halden hale, vardan yoka düşürdün,
Tek lokmaya muhtaç ettin bizi hey Ankara.

Kaybettik malımızı, mülkümüzü ve sevdiklerimizi,
Taşdık onları bir paket gibi doğduğumuz yere.
Ne senden, nede o mezar taşlarından vazgeçebildik.
Paramparça, bölük pörçük olduk heyyy Ankara.

Benim ana ocağımı, ana kucağımı ve sevdiklerimi,
Sokaklarında aradığım Ankara.
Yalnız dolaştım sokaklarını, adım adım,
Arşın arşın ölçer gibi arşınladım boydan boya.

Yağmur yağarken hep ağladım ,

Kimseler bilemedi hüznümü ve kederimi.
Her şeye ağladım, yitirdiklerime,
Bir daha kavuşamayacaklarıma hey Ankara.

Anadolu'nun sessiz kasabasında
Bir bahar akşamı daha 13 'ünde, ,
Od yok, odun yok, tam takır dolap, koca çiftlik,
Üç kardeşimle ve kaldıramayacağım yüklerle, ,
Kaderimle baş başa, bırakıldım,
Siz bizsiz Ankara' yı mesken tuttunuz.

Yıllar yılları kovaladı...20 yıl sonra
Yine bir sonbahar akşamı kardeşimin tam ölüm anında,
Tesadüf buya acı acı düdüğünü çaldı araba,
Sizi benden yine ayırdı Ankara.
Döndünüz, hasret kaldığınız yavrunuzun mezar taşına sarılmaya.

İçinizde yalnızlık, ayrılık ölüm hasreti vardı ,
Cep, cepken dolu ama yürek yanık halimle.
Nice yağmurlar yağdı, nice çiçekler açtı ve soldu.

Şimdi yine 20 yıl daha geçti aradan ,
Yine aynı sokaklar da, caddeler de ve Sakarya da çiçekçideyim.
Aynı çiçekler, aynı kalabalık caddeler,
Değişen tek şey yılların götürdükleri.
Nerede geri kazanılamayacak olan gençliğim ve yitirdiklerim.
Hasretlerinin beni yok ettiği kaybettiğim kardeşim, annem ve babam,
Gökyüzü bulut bulut, yıldızlar yalnız, ben yalnız,
Dünya bana dar geliyor, hiçbir yere sığmıyor yalnızlığım,
Ama yine de seni seviyorum hey Ankara ,
Şimdi Ankara mavzer olmuş kurşun sıkıyor anılarıma, Kaldırımlarda izi kaldı gözyaşlarımın...

(Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar. Yeryüzünde sizin kadar yalnızım, Bir haykırsam belki duyulur sesim)

Sizlere sunduğum yazı aslında şiirden ziyade geçmişle dertleşmek. Bütün hayatımı özetlerken Ankara ile hesaplaştım. Kardeşlerim sizi de unutmadım hatıralarımızın dolu olduğu Ankara sokaklarında gezerken ,bir demet papatya aldım masama koydum siz diye)

(Sesim duyulsa paylaşılmaz yürek deki yalnızlık.21.02.2008.Ankara'dan esintiler)